

Eva Eich

Leikkaa kirjasta oikeat sivut auki
ja ratkaise mysteeri

Pakohuonemysteeri

KORPIN VARJO

BAZAR

Eva Eich

Pakohuonemysteeri

KORPIN VARJO

Suomentanut Sanna van Leeuwen

BAZAR

SEIS!!!

Ennen kuin hyppäät mukaan seikkailuun, sinun on hyvä tietää, mihin olet ryhtymässä...

Jokaisella aukeamalla sinua odottaa uusi luku jännityskertomuksesta ja uusi pulma ratkaistavaksi. Tämä jännäri ei kuitenkaan ole tavallinen kirja, jossa käännät sivuja järjestyksessä eteenpäin. Vain, jos osaat ratkaista tehtävän, tiedät, miltä sivulta tarina jatkuu.

Kuhunkin pulmaan on annettu useampia vastausvaihtoehtoja, ja jokainen vastaus viittaa kuvaan, joka on pieni yksityiskohta suuremmasta kuvasta. Kuitenkin vain oikean vastauksen kohdalla oleva kuva löytyy myös kirjan muilta sivuilta. Näin et voi avata vahingossa väärää sivua.

Ei siis hätää, jos et jollakin kerralla keksi heti oikeaa ratkaisua! Myös terävä katse pitää sinut oikealla tiellä.

Keksi oikea vastaus – etsi kuva – avaa sivu sen kohdalta!
Vain siten pääset korpin jäljille...

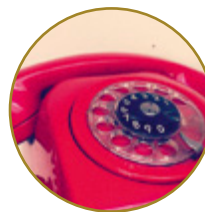
Esimerkki

TÄMÄ KIRJA ON...

- ① **Matkaopas**
- ② **Puhelinluettelo**
- ③ **Pakohuonejännäri**

①

②

③

Olemaan valmis...? Leikkaa sitten tästä!

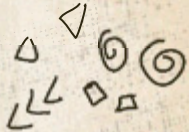

78.4.1998

Hemmetin hemmetti! Olen niin sekaisin, etteivät
ajatuksetkaan enää kulje. Miten sellaiseen tarjoukseen
pitäisi suhtautua? Se mies voisi olla vaikeka isäni.
Jos suostun, joudun ehkä hankaluuksiin, mutta
myös kiellettyimisellä saattaa olla seurauksensa.
Hän voisi helposti järjestää minulle huonot arvosanat,
ja mestaruuskilpailutkin loppuisivat siihen.

Mutta kun se on ainoa juttu, missä olen hyvä. Muuten en
saa aikaan oikein mitään. Varsinkaan sydämen asiat
eivät tunnu olevan vahvinta alaani. Olen ihan liian arka.
Muuten ehkä voisinkin seurata omia tunteitani ja katsoa,
mihin kaikeki johtaa!

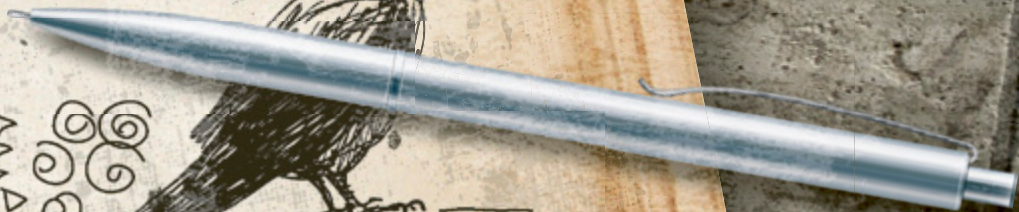
Miten iloinen olen, että minulla on edes yksi ihminen,
jonka kanssa voin puhua kaikesta.

Äidin kanssakin tilanne vain pahenee koko ajan.
Joskus tuntuu, ettei häntä ole enää oikeasti
olemassakaan, vaan jäljellä on pelkkä kuori,
jonka sisällä ilkeä peikko tansittaa häntä kuin
säteynukke. Viime yönä pelkäsin häntä
tosissani ensimmäisen kerran.

Hänettä ei ainakaan voi kysyä neuroa tärkeissä
asioissa. En yksinkertaisesti tiedä, miten selviän
tästä.

Juuri nyt tuntuu siltä kuin koko elämäni olisi
nuoralla tanssimista. Mikä tahansa päätös
muuttaa tulevaisuuteni lopullisesti...

Mikään ei ollut muuttunut, ja silti kaikki oli aivan toisin.

Lisa saattoi tuskin uskoa, että oli astunut sisään tuosta ovesta viimeksi kaksikymmentä vuotta sitten.

Vaikka lattialaatat oli uusittu ja seinillä oli eri julisteet, koulun aula herätti hänen sisällään yhä saman epävarmuuden, jännityksen ja odotuksen sekaisen tunteen. Tältä hänestä oli tuntunut myös 17-vuotiaana, kun hän oli aloittanut koulun Humboldt-lukiassa. Lisan ei ollut ollut helppo löytää paikkaansa vakiintuneiden porukoiden, ystävä- ja vihollisasetelmien keskeltä. Hän oli käynyt täällä vain lukion viimeisen luokan, sillä hänen isänsä työ diplomaattina oli pakottanut perheen vaihtamaan usein asuinpaikkaa. Lopulta Lisa oli ystäväystynyt Steffin kanssa ja päässyt tämän siivellä myös ikäluokan suosituimman tytön Timien kaveripiiriin, millä hän oli niittänyt monilta ihailevia mutta myös kauteellisia katseita.

Kun pari viikkoa sitten postilaatikosta oli löytynyt kutsu luokkakokoukseen, Lisan oli vallannut innostus ja uteliaisuus, sillä ylioppilaskirjoituksen jälkeen hän ei ollut kuullut useimmista entisistä koulutovereistaan mitään, ja hän mietti, mitä heistä kaikista oli tullut. Hän itse oli saanut kasvoihinsa jo muutamia rypyjä, mutta hän piti tummanvaaleaa tukaansa edelleen samalla käytännöllisellä poninhännällä, ei ollut läskistynyt liiaksi, eikä hänen tarvinnut hävetä myöskään työtään biologianopettajana. Ainoa tahra oli hänen masentava rakkauselämänsä, mutta eihän sitä tarvinnut heti mainostaa jokaiselle.

Katsellessaan, miten koulun eteisaula täyttyi vähitellen entisistä oppilaista, Lisa vilkaisi sormuksetonta nimetöntään ja työnsi sitten kädet farkkujensa takataskuihin. ”Siinähan sinä olet!” huudahti juuri silloin ääni hänen takaansa, ja kääntyessään katsomaan Lisa tunnisti välittömästi Steffin pikimustat puolipitkät hiukset ja kauniin, ystävällisen hy-

myn. Steffin kasvot olivat ehkä vähän pehmentyneet ja pyöristyneet, mutta Lisan silmissä se teki hänestä vain sympaattisemman. He halasivat. ”Vitsi, miten hauskaa, että pääsit tulemaan!” Lisa mutisi Steffin korvaan. ”Pelkäsin jo, että joutuisin juttelemaan koko illan Julianin kanssa.”

Kuin olisi kuullut hänen sanansa, heidän luokseen asteli pitkä, vaalea mies, jolla oli kauluspaita, kašmirneule ja hammastahnahymy. ”Arvon leidit! Yhtä kauniina kuin aina”, hän sanoi valloittavasti virnistäen ja oli kumartavinaan naisille. ”Et ole muuttunut yhtään”, hän sanoi tarkastellen Lisaa hyväksyvästi. ”Etpä tunnu olevan itsekään, Julian!” Steffi nauroi. ”Sama vanha hurmuri kuin ennenkin. Miten ura etenee? Miten politiikassa sujuu? Entä mitä kuuluu vaimolle ja lapsille?” ”Sinäpä olet hyvin perillä asioista”, Julian vastasi selvästikin imarreltuna päästyään heti huomion keskipisteeksi. ”Eihän se kovin vaikeaa ole, kun postaillet päivittäin Facebookiin ja Instagramiin”, Steffi letkautti ja loi Lisan merkitsevän katseen. Tämän huomio oli kuitenkin kiinnittyneet toisaalle.

”Katsokaa”, Lisa sanoi ja osoitti betonista sivuseinää, johon oli raapustettu jotakin.

MITÄ SEINÄSSÄ LUKEE?

- ① Tunnetun bändin nimi
- ② Sitaatti ranskalaisesta romaanista
- ③ Latinankielinen lentävä lause

①

②

③

Lisa meni biologian luokkaan. ”Muistatteko Oskarin?” hän huusi olkansa yli. ”Huber käski meidät aina luokan eteen luettelemaan kaikki sen luut nimeltä.” Lisa meni tutkimaan luurankoja, joka näytti virnistelevän hänelle paljailla hampaillaan. ”Harmaa aine on keskushermostoa selkäytimessä ja aivoissa, ja viimeksi mainitut sijaitsevat tavallisesti päässä.” Hän irrotti pääkallon yläpuoliskon, ja tunnustellesaan kalloa sisältä hänen käntensä osui pieneen, sileään muovirasiaan.

Rasia oli läpinäkyvä ja sisälsi muutamia valkoisia tabletteja, joissa ei ollut tekstiä. ”Mitä me noilla tehdään?” kysyi Maik, joka oli tullut toisten miesten kanssa luokkaan Lisan perässä.

”En tiedä vielä. Mutta olen melko varma, että ratkaisun avain piilee teidän menneisyydessänne. Nyt haluan viimein kuulla koko tarinan.” Lisa istuutui käsivarret ristissä opettajanpöydälle ja katsoi kolmea entistä luokkatoveriaan odottavasti.

Hetken oli hiljaista. ”Olet oikeassa”, Leon myöntyi sitten. ”Paula onnistui aina saamaan äläkkää aikaan, se oli niin omapäinen. Luultavasti siksi, että joutui aikuistumaan niin nuorena. Paulan äiti oli sairas, kärsi skitsofreniasta ja joutui siksi olemaan pitkiä aikoja psykiatrisella osastolla. Kuukausi sitten äiti todettiin lopullisesti vajaavaltaiseksi. Tiedän sen, koska sairaala lähetti minulle joitakin Paulan vanhoja tavaroita, joita heiltä kotoa oli löytynyt, kun asunto nyt tyhjenettiin. Ilmeisesti Paulan äiti oli ilmoittanut minut yhteyshenkilöksi. Ja isä oli ottanut jalat alleen jo ennen Paulan syntymää. Paula oli siis aivan yksin vastuussa äidistään. Se oli todella rankkaa, ja siksi sillä aina välillä lähti meno lapasesta. Pahoja ongelmia ei kuitenkaan ollut ennen sitä Schieferin juttua.”

Leon piti pienen tauon, jolloin Julian jatkoi. ”Michael Schiefer oli matikan opettajamme, nuori, motivoitunut ja kaikkien tyttöjen unelma.

Se huomasi, että kaikkien torjuntamekanismiensa takana Paula oli terävä tyttö, ja kannusti sitä. Ne kävivät yhdessä erilaisissa muistimestaruuskilpailuissa, Paula oli niissä aivan lyömätön. No, sitten tapahtui se, mitä ei olisi saanut tapahtua...”

”Mikä sitten?” Lisa kysyi, vaikka aavistikin jo, mitä oli tulossa. ”Ne raskastuivat. Oppilaan ja opettajan suhde, se oli valtava skandaali. Kun se tuli ilmi, Schiefer sai välittömästi potkut koulusta. En tiedä, saiko se ylipäättään toimia opettajana sen jälkeen. Paula erotettiin koulusta kolmeksi viikoksi. Ennen kuin aika oli kulunut umpeen, Leon löysi Paulan elottomana huoneestaan. Se oli ottanut tabletteja, ja yliannostuksen takia hengitys oli pysähtynyt.”

Lisa tunsu syvää myötätuntoa tätä tyttöä kohtaan, jota hän ei ollut koskaan tuntenut. Paulan oli täytynyt olla epätoivoinen. ”Mutta miten niin Paulan kuolema olisi teidän syytänne?” Lisa kysyi ja sai vastauksen yllättäen Maikilta. ”Koska kukaan meistä ei ollut Paulan tukena siihen aikaan. Me kaikki jätettiin se pulaan.”

Ennen kuin Lisa ehti kysyä tarkemmin, Steffi ja Tinie syöksyivät sisään biologian luokan ovesta.

”Katsokaa, mitä me löydettiin!” Tinie huusi huomaamatta lainkaan painostavaa tunnelmaa.

”Metallirasia, jossa on sähkölukko. Ilmeisesti se avautuu kolminumeroisella koodilla.”

”Eikä sinä vielä kaikki. Rasian alapintaan on kaiverrettu viesti: *Kolme numeroa nousevassa järjestyksessä. Kaikki numerot noudattavat sääntöä: luku = määrä*”, Steffi täydensi ja käänsi metallikotelon ympäri niin että kaikki saattoivat lukea tekstin.

MIKÄ KOODI HEIDÄN ON NÄPPÄILTÄVÄ
KOSKETUSNÄYTÖLLE?

① 456

② 136

③ 789

①

②

③

”Ainakin tuon kirjoittajalla on paha lukihäiriö”, Leon tokaisi. ”Mutta ei epäilystäkään: se on viesti. Paulalta.” ”Mistä sinä niin päättelet?” Lisa kysyi epäröiden, halusiko edes kuulla vastausta.

”Koska siinä puhutaan arvoituksista”, Tinie ehätti edelle. ”Paula oli hulluna aivopäähkinöihin, se osallistui kahdesti jopa sellaisiin aivovoimistelun maailmanmestaruuskisoihin. Minulla niistä menevät vain aivot solmuun. Myönnän rehellisesti, etten tajua höykäsen pölyystä, mitä tuolla viestillä halutaan sanoa.” Muutkin tuijottivat hämillään valkoisia kirjaimia vihreällä pohjalla.

”Oleskelutila”, Maik sanoi odottamatta nurkastaan. Lisa oli ehtinyt unohtaa, että hänkin oli jäänyt luokkaan. Kaikki kääntyivät häntä kohti. ”Mitä?” Maik kysyi käsivarret ristissä rinnalla, mutta saadessaan osakseen vain kysyviä katseita, hän selitti: ”Pitää vain lisätä sanoihin puuttuvat kirjaimet. Lopusta alkuun luettuna niistä tulee *oleskelutila*.”

”Oleskelutila alhaalla kellarikerroksessa! Siellähän me käytiin ruokautunnilla salaa tupakalla, muistatteko?” Lisa muisteli. ”Ja tehtiin paljon muutakin luvatonta...”, Leon iski silmää.

”Mutta mitä nyt?” Steffi kysyi. ”Pitääkö meidän tosiaan mennä sinne?” Hän katsoi toisia epävarmana vuoron perään, kunnes hänen katseensa kiinnittyi Tinieen. ”Totta ihmeessä!” Tinie huudahti. ”Rehellisesti sanottuna me ollaan sen verran Paulalle velkaa. Jos joku tekee meille pilaa Paulan nimissä, tai paremmin sanottuna Paulan korpin nimissä, niin meidän on löydettävä se henkilö ja puhuteltava sitä hieman.” Lisan oli pakko ihailia Tinien rohkeutta. Tinie uhkui päättäväisyyttä ja toimintatarmoa joka solullaan. Se oli luonteenpiirre, jota Lisa oli aina kadehtinut ja joka oli sittemmin nostanut Tinien johtosemaan monikansallisen konsernin viestintäosastolla.

”Minä olen mukana”, Leon ilmoitti. ”Parasta odottaa, kunnes Doctor D. ja muut ovat menneet opettajainhuoneeseen. Livahdetaan sitten kellariin.” Muut nyökkäilivät myöntymisen merkiksi, vain Lisa epäröi. Koulun kellarikäytävissä hän oli aina tuntenut ahtaan paikan kammoa. ”Eikö meidän kuitenkin pitäisi kertoa tästä rehtorille ja muille ja mennä sitten porukalla katsomaan, kuka tai mikä oleskeluhuoneessa piileksii?”

”Parempi, että mennään ensin omalla sakilla”, Tinie sanoi ja oli jo menossa ovelle tarkistamaan, olivatko hänen isänsä ja muut jo kadonneet porraskäytävään. Lisa toivoi saavansa edes Steffin puolelleen, mutta tämä oli jo lähtenyt Tinien perään, kuten myös Maik, Leon ja Julian. Lisa huokaisi äänettömästi ennen kuin lähti kävelemään muiden perässä kohti heidän vanhaa kokoontumispaikkaansa.

Kellarissa heitä oli vastassa tunkkainen ilma ja pitkä, hämärä käytävä, josta lähti useita ovia. Toinen ovi oikealla johti vanhaan oleskelutilaan, joka ei selvästikään ollut enää käytössä. Kuluneen sohvan viereen oli pinottu vanhoja pulpetteja. Ystävykset alkoivat tutkia huonetta, mutta eivät löytäneet muuta erikoista kuin vanhan lautapelin pahvisen laatikon.

”Ouija-lauta”, Maik tunnisti. ”Sen avulla voi saada yhteyden vainajiin.” Hän otti laatikosta laudan, johon oli painettu kirjaimia, ja laski sen vanhalle, tahraiselle kokolattiamatolle.

”Näyttää siltä, että jollakulla on meille taas asiaa...”, hän mutisi toisten katselessa häntä ja spiritistimilautaa.

MITÄ LAUTA PALJASTAA HEILLE?

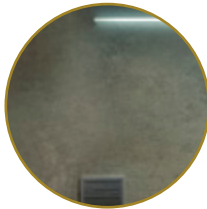
- ① Paikan
- ② Nimen
- ③ Tuomion

①

②

③

Lisa meni kirjahyllyn luo. Lukemattomat koulukirjat, kartastot, harjoitusvihkot ja muut teokset, joista oli aikoinaan ollut koululaisille suuri apu, pölyntyivät nyt käyttämättöminä.

Hänen etusormensa liukui pitkin kirjojen selkiä, kunnes pysähtyi vanhan sanakirjan kohdalle. ”Tässä kuolema tulee ennen syntymää, koska K on aakkosissa ennen S:ää”, hän selitti Julianille, joka oli seurannut häntä uteliaana. ”Älä huoli, en minä ole yhtään sinua fiksumpi, olin vain kuullut samantapaisen arvoituksen ennenkin”, hän lohdutti.

Lisa otti kirjan hyllystä. Se oli tietosanakirja, jota Googlen ja kumppaneiden aikakaudella kukaan ei enää tarvinnut. Sivuisia oli hivenen tunkkainen haju, kuin paperi olisi joskus kastunut. Lisan takana Paula ja Tinie hihittelivät taas vanhassa koulubussissa, joka loisteputkien valossa tuskin erottui ruudulta, ja Steffi pyysi: ”Voisiko joku sammuttaa tuon?”

Maik vilkaisu videonauhuria tutkivasti ja painoi nappulaa. Hihitys vaikeni.

Lisa oli ehtinyt selata kirjan kokonaan läpi, muttei löytänyt sen välistä mitään kiinnostavaa. ”Anna kun minä”, Tinie pyysi ja otti tietosanakirjan Lisan kädestä. Hän ravisteli sitä, tutki kansipaperia ja jopa repäisi muutaman sivun irti, mutta kidutuskeinotkaan eivät saaneet kirjaa puhumaan. Tietysti myös Leon ja Julian halusivat koettaa onneaan, mutta tuloksetta. Kaverukset katsoivat toisiaan neuvottomina.

”Ehkä et sittenkään ole niin fiksu kuin luulit”, Leon vitsaili, muttei niinkään kiusataksaan Lisaa, vaan ylipäätään jotain sanoakseen. ”Mitä jos vain odotetaan? Kyllä joku jossain vaiheessa huomaa, ettei meitä näy juhla-ateriaalla. Ja ennen kuin ehdimme kissaa sanoa, Doctor D. tulee omin käsin päästämään meidät ulos täältä.” Leon nauroi. ”No jaa, se

varmaan ajattelee, että meidän vanha jengi on järjestänyt täällä oman illanvieton”, Tinie sanoi.

”Ei tule kuuloonkaan”, Julian vastusti. ”Me jakaudutaan nyt kahteen ryhmään. Steffi, Lisa ja Maik haravoivat vielä läpi nämä kaksi huonetta ja käytävän, ja Tinie, Leon ja minä yritetään saada porraskäytävän oven lukko auki.”

”Kuka sinut on nimittänyt johtajaksi?” Maik kysyi. ”Me ei olla enää kahdeksantoistavuotiaita etkä sinä ole luokan puheenjohtaja, joka saa määrätä kaikesta.” Lisa käännähti yllättyneenä katsomaan Maikia. Jos miehen pukeutumistyyli olikin pysynyt samana, tämän asenne oli muuttunut täysin. Kouluaikoina Maikia oli aina nälvitty harrastustensa ja lihavuutensa takia. Ei hän ollut täysin ulkopuolinen ollut, mutta Lisan mielestä hän oli ollut kuin kiltti koira, joka otti kiitollisena vastaan kaikki luut, joita suositummat oppilaat hänelle heittivät. Lisa mietti, mitä Maikin elämässä oli mahtanut tapahtua, kun hän yhtäkkiä asettui vastustamaan Juliania.

”Totta, en ole enää luokan puheenjohtaja, mutta tiedän, miten ääritilanteissa on paras toimia. Enkä halua määrällä, se oli vain ehdotus, miten voimme parantaa mahdollisuuksiemme päästä pois täältä”, Julian vastasi anteeksipyytävästi ja vei sillä tuulen Maikin purjeista. Tämän yhtäkkinen päättäväisyys näytti horjuvan. Silloin Leon huudahti äkkiä: ”Kuulkaa, meillä taisi olla väärä kirja...”

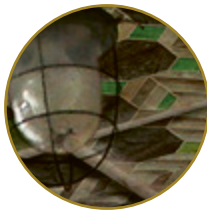
Hän piteli käsissään toista teosta, jonka oli onkinut alimmilta hyllyiltä. Sanakirja, luki kirjan selässä, ja tuskin hän oli avannut sen, kun sisäkannesta paljastui erikoinen ruudukko.

MISTÄ HEIDÄN ON ETSITTÄVÄ SEURAAVAKSI?

- ① Pesualtaasta
- ② Katosta
- ③ Käytävästä

①

②

③

EI
VIISTOON!

Ratkaise 20 arvoitusta ja löydä pakotie

Lisa kokoontuu entisten koulukavereidensa kanssa vanhaan kouluunsa luokkakokoukseen. Yksi on joukosta poissa: Paula, mustiin pukeutunut punkkari, joka kuoli traagisesti kesken abivuoden. Paula oli tunnettu siitä, että hän piirteli mustia korpeja seinille ja pulpetteihin.

Luokkakokouksen aikana erään luokan liitutaululle on piirretty korppi ja sana-arvoitus, ja ystävykset lähtevät sen jäljille koulun kellariin. He seikkailevat tyhjässä koulussa hyytävästä tilanteista ja arvoituksista toiseen, ja pikkuhiljaa Paulan arvoitus alkaa selvitä: yksi heistä on syyllinen hänen kuolemaansa.

Korpin varjo on kirjallinen pakohuonemysteeri, jossa pääset etenemään ratkaisemalla tarinan henkilöiden kohtaamia arvoituksia ja leikkaamalla kirjasta oikeat sivut auki.

ISBN 978-952-376-541-2

k1 79,8

www.bazarkustannus.fi